

- 4) Zwrot opakowania wysyłkowego do dostawcy następuje po tych samych cenach, po jakich fakturowane było przez dostawcę. Koszty transportu opakowań wysyłkowych ponosi dostawca towaru. Opakowania wysyłkowe należy przysyłać najtańszym środkiem lokomocji. Na liście przewozowym należy zaznaczyć, że przesyłka stanowi zwrot opakowania używanego (taryfa towarowa Polskich Kolei Państwowych, poz. 1867).
- 5) Sposób prowadzenia uproszczonej kontroli przychodu i rozchodu opakowań wysyłkowych ustala zainteresowani w opracowanych przez siebie instrukcjach szczegółowych.
- 6) Zwrot opakowań wysyłkowych powinien nastąpić najpóźniej w terminach podanych poniżej, licząc od dnia wysyłki towaru. Dniem wysyłki jest data stempla przewoźnika na liście przewozowym. Kontrola wykonania dokonywana będzie przez organy kontroli wewnętrznej odbiorców.

Opakowanie	Termin zwrotu	
	dla odbiorców bezpośrednich (przemysł)	dla odbiorców pośrednich (CH ^o . Chem.)
bębny z blachy stalowej, bałki z blachy stalowej, worki jutowe, worki pakulane, worki wiskozowe, płachty (wańtuchy)	30 dni	60 dni
beczki drewniane, skrzynie drewniane, klatki drewniane, kosze wiklinowe, balony i gąsiorzyszkłane, korki do balonów szklanych	45 dni	70 dni
słoje kamionkowe, słoje porcelanowe, słoje szklane z korkiem szlifowanym, słoje szklane z nakrętką na gwint, worki papierowe wielokrotne, kartony i pudełka tekturowe, opakowania z tektury falistej	60 dni	90 dni

- 7) W przypadkach masowych obrotów dopuszczalne jest porozumienie zainteresowanych stron, na mocy którego odbiorca zwracać będzie dostawcy opakowania wysyłkowe w stanie rozebranych (częściowo lub całkowicie) w ładunkach pełnowagonowych.
- 8) Odbiorca towaru obowiązany jest do należytego zabezpieczenia i właściwego obchodzenia się z opakowaniem, nieużywania go do celów niezgodnych z przeznaczeniem i zwrócenia go dostawcy w stanie nadającym się do ponownego użycia. Wszelkie koszty, związane z doprowadzeniem opakowania do stanu używalności w przypadku zaniedbań odbiorcy, ponosi odbiorca.
- 9) Odbiorca i dostawca obowiązani są do zabezpieczenia opakowania przy transporcie zgodnie z wymaganiami odpowiednich przepisów przewoźnika.

- 10) W przypadku zniszczenia opakowania z przyczyn od odbiorcy niezależnych zawiadamia on o tym niezwłocznie dostawcę i przedkłada mu dowody zniszczenia.
- 11) W przypadku nieodsprzedaży przez odbiorcę w terminie określonym w pkt 6 opakowań w ilości ustalonej zgodnie z pkt 2, odbiorca obowiązany jest zapłacić sprzedawcy tytułem kary umownej za każdy dzień zwłoki 1% wartości nie zwróconego opakowania.
- 12) Zapłata kary umownej nie zwalnia odbiorcy od obowiązku odsprzedaży opakowania w dodatkowym terminie, który powinien wyznaczyć mu dostawca.
- 13) W razie nieodsprzedaży opakowania w terminie dodatkowym odbiorca obowiązany jest uiścić dostawcy trzykrotną wartość nie zwróconego opakowania i w tym przypadku wolny jest od obowiązku odsprzedaży tego opakowania.
- 14) Kary umowne dokonywane będą z kredytów przeterminowanych (kredyt B).

§ 7. Nie później niż w ciągu 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszego zarządzenia przedsiębiorstwa uspołecznione, podległe bezpośrednio zainteresowanym ministerstwu lub przez nie nadzorowane, opracują i złożą Ministerstwu Handlu Wewnętrznego za pośrednictwem swoich władz naczelnych wnioski w przedmiocie ustalenia norm, jakim powinny odpowiadać opakowania podlegające odsprzedaży, wzorów ksiąg magazynowych, sposobu otwierania opakowań, sposobu kontroli i wykonania umów, właściwego magazynowania, warunków sanitarnych oraz w innych kwestiach, które wymagają dodatkowego jednolitego uregulowania.

§ 8. 1. Opakowania wysyłkowe, nie nadające się do ponownego użycia z powodu częściowego zniszczenia, a dające się naprawić, odbiorca obowiązany jest sprzedać:

- opakowania drewniane — najbliższej bazie remontowej,
- opakowania metalowe — według wskazań Biura Sprzedaży Wyrobów Blaszanych.

2. Minister Handlu Wewnętrznego określi w odrębnym zarządzeniu bazy remontowe oraz zasady i warunki obrotu z nimi.

3. O odsprzedaży opakowania odbiorca powinien zawiadomić niezwłocznie dostawcę.

§ 9. W przypadkach, gdy na opakowanie zwrotne lub wysyłkowe składa się kilka elementów (np. skrzynię, okucia metalowe i welna drzewna), należy — odsyłając opakowanie — odesłać możliwie wszystkie jego elementy.

§ 10. Postanowienia umów niezgodne z przepisami niniejszego zarządzenia tracą moc.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: *T. Dietrich*

ZARZĄDZENIE PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 2 marca 1951 r.

w sprawie określenia składu, zakresu oraz zasad działania Komisji Koordynacyjnej Zrzeszeń Prywatnego Przemysłu,

Na podstawie § 3 ust. 2 rozporządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego

z dnia 15 grudnia 1950 r. w sprawie określenia organów i instytucji, które przejmą niektóre sprawy należące

dotychczas do zakresu działania izb przemysłowo-handlowych (Dz. U. R. P. z 1951 r. Nr 9, poz. 71), zarządza się, co następuje:

§ 1. Komisja Koordynacyjna Zrzeszeń Prywatnego Przemysłu składa się z przewodniczącego, jego zastępcy oraz z co najmniej 3 członków, powoływanych i odwoływanych przez Prezesa Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości.

§ 2. Do zakresu działania Komisji Koordynacyjnej Zrzeszeń Prywatnego Przemysłu należy:

- 1) koordynowanie działalności zrzeszeń prywatnego przemysłu i ich agend w zakresie wykonywania przez nie czynności, należących uprzednio do zakresu działania izb przemysłowo-handlowych, a przekazanych zrzeszeniom przemysłu prywatnego stosownie do przepisów art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o Centralnym Urzędzie Drobnej Wytwórczości (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 104) oraz § 1 rozporządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 15 grudnia 1950 r. w sprawie określenia organów i instytucji, które przejmą niektóre sprawy należące dotychczas do zakresu działania izb przemysłowo-handlowych (Dz. U. R. P. z 1951 r. Nr 9, poz. 71),
- 2) ustalanie właściwości poszczególnych zrzeszeń prywatnego przemysłu do wykonywania czynności, określonych w pkt 1, w szczególności w zakresie wyznaczania rzeczoznawców i delegowania przedstawicieli przemysłu prywatnego, oraz wykonywanie tych czynności w przypadkach, gdy nie da się ustalić, które zrzeszenie jest właściwe do ich podjęcia,

3) koordynowanie działalności zrzeszeń prywatnego przemysłu w zakresie zleconym przez Centralny Urząd Drobnej Wytwórczości.

§ 3. Komisja Koordynacyjna wykonuje swe czynności kolegialnie. Komisja może zlecić załatwianie spraw określonego rodzaju przewodniczącemu Komisji lub dyrektorowi biura Komisji oraz ustanawiać w terenie swych delegatów.

§ 4. Członkowie Komisji Koordynacyjnej otrzymują wynagrodzenie w wysokości ustalonej przez władzę nadzorczą.

§ 5. Prace wykonawcze Komisji Koordynacyjnej prowadzone są przez biuro Komisji, którego personel jest przyjmowany i zwalniany przez przewodniczącego Komisji.

Wynagrodzenie pracowników biura Komisji regulować będą przepisy układu zbiorowego pracy, obowiązującego w zrzeszeniach prywatnego przemysłu.

§ 6. Koszty utrzymania Komisji Koordynacyjnej pokrywane będą z opłat, wnoszonych przez zrzeszenia i centrale prywatnego przemysłu. Wysokość tych opłat oraz budżet Komisji Koordynacyjnej podlega zatwierdzeniu przez władzę nadzorczą.

§ 7. Nadzór nad działalnością Komisji Koordynacyjnej sprawuje Centralny Urząd Drobnej Wytwórczości.

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości:
A. Zebrowski

296

OKÓLNIK MINISTRA FINANSÓW

z dnia 9 marca 1951 r.

w sprawie stosowania przepisów ustawy o obowiązku społecznego oszczędzania.

W związku z wątpliwościami podnoszonymi w przedmiocie stosowania przepisów ustawy z dnia 30 stycznia 1948 r. o obowiązku społecznego oszczędzania (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 74 z późniejszymi zmianami) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 marca 1948 r. w sprawie wykonania powołanej ustawy (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 106 z późniejszymi zmianami) wyjaśnia się, co następuje:

I.

Do art. 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy oraz § 26 ust. 2 lit. b) rozporządzenia wykonawczego.

Przy wypłatach premii ubezpieczeniowych po zmarłych w 1949 r. uczestnikach Społecznego Funduszu Oszczędnościowego (SFO) obowiązują przepisy, zawarte w zarządzeniu Ministra Skarbu z dnia 30 września 1949 r. (Monitor Polski Nr A-80, poz. 988).

Do art. 20 ustawy.

Przepisy art. 20 ustawy o obowiązku społecznego oszczędzania wymieniając taksatywnie okoliczności, uprawniające uczestników SFO do otrzymywania częściowego zwrotu wkładu oszczędnościowego, zawierają wyraźne zastrzeżenie, że łączna wysokość sum zwróconych w ciągu roku nie może przekroczyć 1.500 zł (50.000 zł w dawnym pieniądzu) ani połowy wkładu oszczędnościowego. Oznacza to, że o ile w ciągu roku powstaną kilka przypadków uprawniających do uzyskania częściowego zwrotu (jak np. ślub uczestnika, śmierć członka rodziny, klęska żywiołowa itp.), łączna wysokość

sum zwróconych z tych tytułów nie może w ciągu roku w żadnym razie przekroczyć 1.500 zł ani połowy wkładu oszczędnościowego.

Biorąc pod uwagę, że w art. 20 ustalona jest jedynie górna granica łącznej wysokości sum zwrotów co do wszystkich przypadków przewidzianych w tym artykule, ustala się, że w każdym z niżej wymienionych przypadków, a mianowicie:

- a) śmierci członka najbliższej rodziny, pozostającego we wspólnym gospodarstwie lub na utrzymaniu uczestnika,
- b) narodzin każdego dziecka,
- c) ślubu uczestnika lub jego dziecka,
- d) trwałej niezdolności do pracy uczestnika lub członka jego najbliższej rodziny, spowodowanej kalectwem lub nieuleczalną chorobą,
- e) utrzymywania dzieci w szkole poza miejscem zamieszkania przez uczestników funduszy B, C i D,
- f) klęski żywiołowej na szkodę uczestników funduszy B i D,
- g) straty w inwentarzach uczestników funduszy B i D —

przysługuje uczestnikowi zwrot wkładu oszczędnościowego w granicach od 100 zł do 400 zł z zastrzeżeniem, że w żadnym przypadku zwrot nie może przekroczyć połowy wkładu.

Za wkład oszczędnościowy, podlegający częściowemu zwrotowi, uważać należy stosownie do art. 9 ust. 4 usta-